

Nădejdea cerească a creștinilor

Unitatea tuturor creștinilor

Cuprins:

- 1 Susține Biblia separarea creștinilor în două categorii?
- 2 Promisiunea Noului Testament se referă numai la primii creștini sau la toți creștinii?
- 3 Sunt credincioși care nu merg în rai? Merg în rai credincioșii Vechiului Testament?
 - 3.1 Unitatea tuturor credincioșilor
 - 3.2 Sunt credincioși care nu vor merge în rai?
- 4 Promisiunea „moștenirii pământului” este dată unei alte categorii de credincioși?
- 5 Apocalipsa 7 și 14 susțin oare teoria celor două clase?
- 6 Gânduri și concluzii finale

📌 1 Susține Biblia separarea creștinilor în două categorii?

Și mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii. (Ioan 17:20-21, 24)

Principalele semne despre care vorbește Isus, prin care lumea îi va cunoaște pe ucenicii Săi sunt dragostea și unitatea. Unitatea perfectă, pentru care s-a rugat, este realizată în această viață și în viața viitoare.

Dumnezeu, care a vrut așa de mult ca fiii Săi să fie uniți, a promis aceeași speranță pentru toți cei care cred în El: viața veșnică într-o părtășie adâncă cu El în rai. [1]

Scopul venirii lui Isus a fost „... **Să caute și să mântuiască ce era pierdut**” (Luca 12:10). Din cauza păcatelor noastre am ajuns departe și străini față de Dumnezeu [2], Creatorul nostru: am fost ca dușmanii Lui [3]. Isus a biruit păcatul [4], ne-a adus iertarea, ne-a împăcat cu Dumnezeu [5], ne-a înnoit viața [6] și ne-a readus înfierea. Așadar putem să-L numim din nou pe Dumnezeu Tatăl nostru [7], putem fi în părtășie veșnică cu El și cu Isus și cu TOȚI cei care-L iubesc.

Toți cei care Îl slujesc pe Isus vor fi acolo unde este Isus.

Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce mult rod. Cine își iubește viața, o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică. Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti. (Ioan 12:24-26)

În contextul pasajului sus menționat, Isus vorbește despre suferințele pe care le va îndura și roadele

suferințelor și ascultării Sale. El va aduce multe roade prin acestea și va aduce mântuirea tuturor celor care îl ascultă. El face și o paralelă: cei care Îl urmează, trebuie să fie gata să-și dăruiască viața (nu neapărat fizic, dar în primul rând spiritual, să nu trăiască pentru ei înșiși) și în felul acesta El le promite că vor fi cu El pentru totdeauna; cum au luat parte la suferințele Lui, tot așa vor lua parte și la slava Lui. După cum este scris în 2 Timotei și în Ioan:

Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El. Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El, și El Se va lepăda de noi. (2 Timotei 2: 11-12)

Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi. Știți unde Mă duc, și știți și calea într-acolo.” „Doamne”, I-a zis Toma, „nu știm unde Te duci; cum putem să știm calea într-acolo?” Isus i-a zis: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” (Ioan 14:1-6)

Isus îi încurajează pe ucenicii Săi să aibă încredere în El, pentru că scopul venirii Lui a fost să arate drumul către Tatăl, să ne pregătească un loc și să ne ia cu El în slava Sa cerească – în părtășia veșnică cu El și cu Tatăl. Afirmatia Lui despre cale arată că aceasta este ținta și drumul celor care vor să-L urmeze pe Isus.

În ciuda cuvintelor clare pe care Isus le-a spus, Martorii lui Iehova învață că sunt două categorii de creștini care au speranțe diferite [8] : o categorie (constând din 144.000 aleși) care au speranța cerească; cealaltă categorie (marea mulțime) care au speranță pământească. Ei pot interpreta astfel numai dacă ignoră cuvintele clare ale lui Isus și ale apostolilor.

Pe lângă cuvintele lui Isus menționate mai sus (unde Isus spune clar că **toți** cei care Îl slujesc și **toți** cei care vor crede în cuvintele apostolilor, vor fi **împreună** cu El, vor vedea slava Lui în plinătatea ei și vor împărtăși aceeași bucurie [9] ca și El), sunt multe alte versete în Noul Testament care vorbesc despre speranța cerească pe care o au creștinii. [10] Martorii lui Iehova interpretează aceste pasaje referindu-se la cei 144.000 aleși, sau câteodată spun pur și simplu că: “se referă la primii creștini”. [11]

Să cercetăm unul dintre cele mai importante pasaje ale lor, stâlpul învățaturii lor:

Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția. Și Domnul a zis: „Cine este ispravnicul credincios și înțelept, pe care-l va pune stăpânul său peste slugile sale, ca să le dea partea lor de hrană la vremea potrivită? Ferice de robul acela, pe care stăpânul, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun, că îl va pune peste toată avuția sa. Dar dacă robul acela zice în inima lui: „Stăpânul meu zăbovește să vină”; dacă va începe să bată pe slugi și pe slujnice, să mănânce, să bea și să se îmbete, stăpânul robului acela va veni în ziua în care el nu se așteaptă, și în ceasul în care nu știe, și-l va tăia în bucăți; și soarta lui va fi soarta celor necredincioși în lucrul încredințat lor. (Luca 12:32, 42-46)

Conform gândirii lor [12] , acest pasaj se referă la cei 144.000 aleși care formează „turma mică”. În plus, acest pasaj „le oferă” o bază prin care pretind ca membrii lor să asculte de societatea Turnul de Veghere fără întrebări, pentru că este „slujitorul credincios care dă hrană la timpul potrivit” celorlalți slujitori.

De fapt, nu este posibil să găsim în cuvintele lui Isus un fundament pentru o astfel de interpretare.

Dacă privim v. 32 în contextul lui, este evident că Isus nu adresează cuvintele Sale unui grup special de urmași ai Săi, dar ele sunt o parte a încurajării care este valabilă în toate timpurile, pentru oricine vrea să-L urmeze. Turma este mică, nu pentru că este formată numai din cei 144.000, ci pentru că este formată din cei care merg pe calea îngustă. [13]

Mai mult, tema centrală a învățaturii lui Isus este că nimeni nu trebuie să fie mic sau mare, noi trebuie să fim frați, copiii ai Aceluiași Tată. [14]

În pilde nu trebuie să încercăm să dăm un sens fiecărui detaliu, acestea sunt moduri plastice de exprimare a unor idei. Această pildă are un conținut asemănător cu al celor de dinainte (v. 36-40). Isus a spus multe pilde care accentuează vegherea, din moment ce a vrut să ne facă conștienți că numai prin perseverență în bine și prin credincioșie și ascultare de El putem ajunge la țintă.

Un aspect adițional exprimat în această pildă este rezumat în v. 47-48. Fiecare este responsabil pentru ceea ce a primit: cei care știu voia lui Dumnezeu – creștinii, la fel ca și cei care nu știu – ceilalți. Fiecare trebuie să vegheze și să fie atent cum își călăuzește viața, indiferent de nivelul lui de înțelegere sau responsabilitate.

Pentru continuarea cercetării trebuie să privim mai îndeaproape două întrebări:

⚓ 2 Promisiunea Noului Testament se referă numai la primii creștini sau la toți creștinii?

Isus a venit să mântuiască omenirea, să-i cheme pe aceia care caută slava lui Dumnezeu. De aceea putem afirma clar că Noul Testament nu a fost scris numai pentru primii creștini sau pentru cei 144.000 de creștini aleși. [15] Promisiunile conținute de acesta se referă la **toți creștinii din toate timpurile**. Acest fapt este evident din mai multe versete:

Ioan, apostolul, scrie despre venirea lui Isus în lume:

El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu. (Ioan 1:10-13)

Isus nu a venit numai pentru cei din generația Lui, ci pentru fiecare (ceea ce chiar și Martorii lui Iehova acceptă). Așadar afirmația lui Ioan că celor care L-au primit li s-a dat dreptul de a deveni **copii ai lui Dumnezeu** este valabilă pentru **oricine** crede în El.

Oricum, conform Romani 8:12-17, copiii lui Dumnezeu sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu și sunt moștenitorii lui Dumnezeu și **moștenitori împreună cu Christos**. Nu ar trebui să fie în rai cei care sunt moștenitori împreună cu Christos?

Așadar, fraților, noi nu mai datorăm nimic firii pământești, ca să trăim după îndemnurile ei. Dacă trăiți după îndemnurile ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi. Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit

un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava! adică: Tată!” Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Cristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El. (Romani 8:12-17)

În mod asemănător, creștinii sunt numiți “sămânța lui Avraam”, “moștenitorii promisiunilor”, “copiii lui Dumnezeu”, “templul lui Dumnezeu” și “noul Israel” (Galateni 3:6-7, 16-29; Efeseni 2:11-23; 3:6-7; Romani 8:17; 1 Corinteni 3:16-17; etc.). Martorii lui Iehova susțin că aceste expresii sunt folosite numai pentru primii creștini, pentru cei 144.000 aleși. [16]

Pasajul din Romani 8:17 demonstrează că această interpretare este total nefondată. Pentru aprofundare însă putem cerceta și alte pasaje:

În Galateni 3 Pavel explică identitatea **fiilor (seminței) lui Avraam**.

Tot așa și „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire.” Înțelegeți și voi dar, că fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință. Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.” Așa că cei ce se bizuiesc pe credință, sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios. (Galateni 3:6-9)

El spune că fiii lui Avraam sunt **toți** cei care **cred** (v.6-7), pentru că ei **urmează** credința lui Avraam. Conform v. 9 ei sunt preamăriți împreună cu Avraam. Ei sunt copiii lui Dumnezeu prin credința lor în Isus Christos (v.26) și **moștenitori potrivit făgăduinței** (v.29). Credința lor le asigură moștenirea (v. 26-29).

Căci **toți** sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Cristos Isus. Toți care ați fost botezați pentru Cristos, v-ați îmbrăcat cu Cristos. Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă **toți** sunteți una în Cristos Isus. Și dacă sunteți ai lui Cristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință. (Galateni 3:26-29)

Astfel Avraam (moștenitorul speranței pământești conform învățaturii Martorilor lui Iehova) moștenește aceleași binecuvântări ca toți aceia care cred în Isus, care sunt copiii lui Dumnezeu și moștenitorii speranței cerești. [17]

În acest context trebuie să cercetăm cea de-a doua întrebare propusă:

⚓ 3 Sunt credincioși care nu merg în rai? Merg în rai credincioșii Vechiului Testament?

⚓ 3.1 Unitatea tuturor credincioșilor

Pentru o abordare corectă a acestui subiect, trebuie să ne fie clar că Noul Testament vorbește despre unitatea **tuturor** credincioșilor, după cum am văzut în pasajul sus menționat (toți credincioșii sunt binecuvântați împreună cu Avraam) sau și din alte pasaje:

Luca 13:25-29 arată clar că **Avraam, Isaac și Iacov**, împreună cu **toți proorocii** și cu **toți cei mântuiți**

vor fi **împreună în împărăția lui Dumnezeu.**

Isus umbla prin cetăți și prin sate, învățând pe norod, și călătorind spre Ierusalim. Cineva I-a zis: „Doamne, oare puțini sunt cei ce sunt pe calea mântuirii?” El le-a răspuns „Nevoiți-vă să intrați pe ușa cea strâmtă. Căci vă spun, că mulți vor căuta să intre, și nu vor putea. Odată ce Stăpânul casei Se va scula și va încuia ușa, și voi veți fi afară, și veți începe să bateți la ușă, și să ziceți: ‚Doamne, Doamne, deschide-ne!’ drept răspuns, El vă va zice: ‚Nu știu de unde sunteți.’ Atunci veți începe să ziceți: ‚Noi am mâncat și am băut în fața Ta, și în ulițele noastre ai învățat pe norod.’ Și El va răspunde: ‚Vă spun că nu știu de unde sunteți; depărtați-vă de la Mine, voi toți lucrătorii fărădelegii.’ Va fi plânsul și scrâsnirea dinților, când veți vedea pe Avraam, pe Isaac și pe Iacov, și pe toți proorocii în Împărăția lui Dumnezeu, iar pe voi scoși afară. Vor veni de la răsărit și de la apus, de la miazănoapte și de la miază-zi, și vor șede la masă în Împărăția lui Dumnezeu. (Luca 13:22-29)

Isus răspunde la întrebarea legată de numărul celor care vor fi mântuiți. El arată cât de serios trebuie să luăm lupta, nu numai să auzim cuvintele Lui, dar să le și împlinim. El vorbește numai despre două categorii de oameni: cei care nu sunt mântuiți și cei care sunt mântuiți – care vor sta împreună în împărăția lui Dumnezeu. Cei care “vin de la est și vest și de la nord și sud” sunt amintiți în contrast cu aceia care în acel timp L-au respins pe Isus. Sunt incluși toți cei care Îl acceptă pe Isus.

Credincioșii Noului Testament – chiar și în perspectiva Martorilor lui Iehova – au speranță cerească.[18] Prin urmare, conform acestui pasaj, ei se vor bucura de aceeași părtășie cu Dumnezeu și cu prooroci.[19]

În scrisoarea către Evrei este de asemenea exprimat faptul că Dumnezeu a pregătit **același dar, aceeași împlinire** atât pentru acei credincioși care au trăit în Vechiul Testament cât și pentru cei din timpul Noului Testament (Evrei 11:8-10, 39-40). [20]

Singura cale de a concluziona că cei din Vechiul Testament sunt lipsiți de nădejdea lor cerească este interpretarea versetelor de mai sus, scoțându-le din contextul lor.

Dacă Martorii lui Iehova afirmă că, în ciuda acestor afirmații clare, credincioșii Vechiului Testament și mulți dintre credincioșii Noului Testament au o altfel de nădejde – una pământească – trebuie să asigure argumente clare pentru aceasta. Să cercetăm câteva dintre pasajele greșit interpretate pe care le folosesc pentru acest scop. [21]

🔗 **3.2 Sunt credincioși care nu vor merge în rai?**

Primul argument din șirul lor de idei vrea să arate că sunt credincioși care nu merg în rai. Ei își bazează această idee în principal pe versetul din **Ioan 3:13**, înțelegând că până în momentul în care Isus vorbește nimeni nu a mers în rai. Așadar oamenii din Vechiul Testament nu au mers în rai, dar au numai o nădejde pământească.

Un ajutor în a găsi explicația corectă a acestui verset este să privim contextul pasajului.

Adevărat, adevărat îți spun, că noi vorbim ce știm, și mărturisim ce am văzut; și voi nu primiți mărturia noastră. Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cerești? Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul omului, care este în cer. (Ioan 3:11-13)

Este accentuat că nimeni dintre aceia care trăiesc pe pământ nu a mers în rai (în felul în care Isus a făcut-o), așa că nimeni nu a putut revela ce a descoperit Isus. [22] El este singurul care are origine cerească, care vine din prezența Tatălui de sus și are cunoștința și autoritatea să vorbească despre lucrurile cerești și să ne invite acolo. Isus nu a intenționat să spună ceva despre soarta celor morți.

Aceeași idee este exprimată și mai târziu în capitolul 3:

Cel ce vine din cer, este mai pre sus de toți; cel ce este de pe pământ, este pământesc, și vorbește ca de pe pământ. Cel ce vine din cer, este mai pe sus de toți. El mărturisește ce a văzut și a auzit, și totuși nimeni nu primește mărturia Lui. Cine primește mărturia Lui, adevărește prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul. Căci Acela, pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură. (Ioan 3:31-34)

În plus, Martorii lui Iehova iau câteva exemple concrete a unor persoane importante din Vechiul Testament, susținând că acești oameni nu sunt și nu vor fi în rai: [23]

a. David (Fapte 2:34 "David nu s-a suit în cer...")

Este din nou un ajutor pentru găsirea explicației corecte a acestor pasaje dacă cercetăm contextul în care au fost scrise.

Bărbați Israeliti, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți; pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege. Dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-I legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea. Căci David zice despre El: „Eu aveam totdeauna pe Domnul înaintea mea, pentru că El este la dreapta mea, ca să nu mă clatin. De aceea, mi se bucură inima, și mi se înveselește limba; chiar și trupul mi se va odihni în nădejde: căci nu-mi vei lăsa sufletul în Locuința morților, și nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea. Mi-ai făcut cunoscut căile vieții, și Mă vei umple de bucurie cu starea Ta de față.” Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că a murit și a fost îngropat; și mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi. Fiindcă David era proroc, și știa că Dumnezeu îi făgăduise cu jurământ că va ridica pe unul din urmașii săi pe scaunul lui de domnie, despre învierea lui Cristos a prorocit și a vorbit el, când a zis că sufletul lui nu va fi lăsat în Locuința morților, și trupul lui nu va vedea putrezirea. Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai lui. Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți. Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: „Domnul a zis Domnului meu: ‚Șezi la dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.’ Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Cristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi.” (Fapte 2:22-36)

Petru vrea să dovedească că învierea lui Isus a fost prorocită și că prorocia din Vechiul Testament nu poate fi împlinită în David, de vreme ce David nu a înviat în același mod ca și Isus. Numai trupul lui Isus nu a rămas în mormânt. Acest contrast are ca scop accentuarea învierii lui Isus, dar nu spune nimic despre

starea lui David în veșnicie.

b. Iov (Iov 14:7-15)

Un copac, și tot are nădejde: căci când este tăiat, odrăslește din nou, și iar dă lăstari. Când i-a îmbătrânit rădăcina în pământ, când îi pier trunchiul în țărână, înverzește iarăși de mirosul apei, și dă ramuri de parcă ar fi sădit din nou. Dar omul când moare, rămâne întins; omul, când își dă sufletul, unde mai este? Cum pier apele din lacuri, și cum seacă și se usucă râurile, așa se culcă și omul și nu se mai scoală; cât vor fi cerurile, nu se mai deșteaptă, și nu se mai scoală din somnul lui. Ah! de m-ai ascunde în locuința morților, de m-ai acoperi până-Ți va trece mânia, și de mi-ai rându o vreme când Îți vei aduce iarăși aminte de mine! Dacă omul odată mort ar putea să mai învie, așa mai trage nădejde în tot timpul suferințelor mele, până mi se va schimba starea în care mă găsesc. Atunci m-ai chema, și Ți-aș răspunde, și Ți-ar fi dor de făptura mâinilor Tale. (Iov 14:7-15)

Iov 14:7-15 exprimă disperarea unui om în suferință, cuvinte care sunt mai târziu combătute de către Iov însuși (Vezi Iov 19:25-27). [24] Aici el nu abordează în niciun fel viața după moarte și nici subiectul privitor la nădejdea cerească sau pământească.

c. Ioan Botezătorul (Matei 11:11-12)

Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el. Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția cerurilor se ia cu năvală, și cei ce dau năvală, pun mâna pe ea. (Matei 11:11-12)

Isus vrea să arate oamenilor că Vestea Bună pe care o aduce El are o valoare spirituală mai mare decât cea a Vechiului Testament. Așadar, El exprimă într-un mod plastic că, deși Ioan Botezătorul este cel mai mare prooroc, el aparține totuși Vechiului Testament (fiind ultimul prooroc al Vechiului Testament), de aceea oricine în Împărăția lui Dumnezeu (cei care au trăit în timpul predicării Împărăției - vestea bună a lui Isus - în Noul Testament) este mai mare decât el, din moment ce ei cunosc deja mântuirea lui Isus.[25]

În mod asemănător - privind la context - este posibil să descoperim modul greșit în care sunt folosite și alte pasaje. [26]

4 Promisiunea „moștenirii pământului” este dată unei alte categorii de credincioși?

Un argument des auzit al Martorilor lui Iehova este că Biblia vorbește și despre promisiunea “moștenirii Pământului”, și care de aceea trebuie să se refere la o altă categorie de credincioși. Oare chiar așa este? Isus a vorbit despre această promisiune în predica de pe Munte:

Când a văzut Isus noroadale, S-a suit pe munte; și după ce a șezut jos, ucenicii Lui s-au apropiat de El. Apoi a început să vorbească și să-i învețe astfel: Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor! Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați! Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul! Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați! Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de

milă! Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu! Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu! Ferice de cei prizoniți din pricina neprihănirii, căci a lor este Împărăția cerurilor! Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prizoni, și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și înveseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prizonit pe proorocii, care au fost înainte de voi.
(Matei 5:1-12)

Toate binecuvântările: „căci ei vor moșteni pământul”, „căci a lor este împărăția cerurilor”, „căci ei vor fi săturați”, „căci ei vor găsi milă”, „căci ei vor vedea pe Dumnezeu”, „căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu” exprimă bucuria adâncă și împlinirea pe care Dumnezeu le promite celor care Îl caută cu o inimă curată. Toate „condițiile” descrise pentru a moșteni aceste binecuvântări: „a fi sărac în spirit”, „a fi milostiv”, „a fi blând”, „a flămânzi și înseta după dreptate”, exprimă căutarea sinceră și cu ardoare a lui Dumnezeu. Este imposibil să despărțim în două categorii de oameni și două categorii de binecuvântări.

⚓ 5 Apocalipsa 7 și 14 susțin oare teoria celor două clase?

Martorii lui Iehova spun că Apocalipsa 7:1-8 și 14:1-5 vorbesc despre cei care moștenesc nădejdea cerească și Apocalipsa 7:9-17 despre cei care vor locui într-un paradis pământesc.

Expresiile plastice folosite în cartea Apocalipsa nu sunt ușor de înțeles ceea ce face ca această carte să fie deseori folosită pentru a susține diferite teorii.

În acest caz sunt câteva contradicții și greșeli logice în argumentarea Martorilor lui Iehova:

Dacă se raportează la triburile lui Israel într-un mod simbolic (de ex. ele nu-i reprezintă pe creștinii proveniți dintre evrei, dar în mod cert pe creștinii aleși din toate popoarele), atunci care este baza pentru a înțelege numărul 144.000 literal? $12 \times 12 = 144$ este un număr simbolic. Așa cum și „o mie” este tot simbolic, reprezentând probabil, împlinirea.

Pe de o parte cei 144.000 (în Apocalipsa 14:3) și pe de altă parte marea mulțime (în capitolele 7,9 și 11 – unde ei slujesc în templul Său!) **stau în fața tronului lui Dumnezeu** (deci este arbitrar a spune că cei 144.000 sunt în cer și marea mulțime este pe Pământ!).

Cei care aparțin mării mulțimi sunt îmbrăcați în haine albe, care reprezintă răsplata promisă celor care “vor birui” (Apocalipsa 3:5) împreună cu siguranța de a fi scris în Cartea Vieții (și astfel a avea dreptul de a intra în Ierusalimul ceresc!). În mod asemănător, cei care vor birui vor fi în templul lui Dumnezeu (Apocalipsa 3:12) și vor sta pe scaunul de domnie a lui Isus (Apocalipsa 3:21).

Nu există niciun indiciu pentru a arăta că au fost două grupuri de oameni care au biruit, dintre care unii vor fi îmbrăcați doar în haine albe, dar nu vor primi celelalte promisiuni.

⚓ 6 Gânduri și concluzii finale

Ca ultim pasaj, putem examina Ioan 10:14-16:

Eu sunt Păstorul cel bun. Eu Îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine, așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl, și cum cunosc Eu pe Tatăl; și Eu Îmi dau viața pentru oile Mele. Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor. (Ioan 10:14-16)

Potrivit interpretării Martorilor lui Iehova, “celelalte oi” nu sunt acceptate în noul legământ dintre Dumnezeu și Israelul spiritual, ei sunt cei care vor moșteni promisiunea pământescă.[27] Această interpretare este în contradicție evidentă cu ultima afirmație din pasaj.

“O turmă și un Păstor” este ideea fundamentală a Noului Testament. În timpul Vechiului Testament și în timpul lui Isus a existat dușmănie între evrei și neamuri. Isus a venit să distrugă această dușmănie și să-i unească în același trup pe toți credincioșii în Dumnezeu.[28] Acesta este misterul lui Dumnezeu: El îi adună pe toți copiii Săi împreună, oferindu-le același dar și unificându-i într-un mod profund.

Martorii lui Iehova vor să nimicească acest mister spunând că “din unul vor fi doi”, pe când Biblia spune că: “din doi a făcut unul”.

Adresa Ta de e-mail*:

Mesajul*:

[Trimite mesajul](#)

Note de subsol:

1. Raiul este împlinirea finală a credinței noastre. Nu aparține lumii materiale, lumii vizibile (1 Corinteni 15:50, 53; 2 Corinteni 4:17-18). “Pentru că acum vedem ca într-o oglindă întunecat, dar atunci față în față, acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște deplin așa cum am fost și eu cunoscut deplin.” (1Corinteni 13:12). Acesta a fost planul original al lui Dumnezeu ca omul să trăiască în veșnicie într-o relație perfectă cu El. Acolo vom avea plinătatea relației cu El, Tatăl nostru și cu cei credincioși.
2. vezi: Efeseni 2:1-3
3. vezi: Coloseni 1:21
4. vezi: Romani 8:3-4
5. vezi: Coloseni 1:21-23; 2 Corinteni 5:18-21
6. vezi: Efeseni 4:20-24; 2 Corinteni 5:17; Galateni 6:15
7. vezi: Romani 8:15; Ioan 1:12-13
8. „Guvernarea care va aduce Paradisul”, 1985, ed. de Biblia Turnului de Veghe și Societatea de tratate din New York, p.14-15
9. Vezi de asemenea Apocalipsa 3:12-21
10. Evrei 3:1, 10:34; Filipeni 3:20; Coloseni 1:5; 1 Petru 1:4; 2 Corinteni 5:1-10; Efeseni 2:6
11. „Uniți în închinarea Singurului Dumnezeu Adevărat”, 1983, ed. de Biblia Turnului de Veghe și Societatea de tratate din New York, p.111-114
12. „Guvernarea care va aduce Paradisul”, 1985, ed. de Biblia Turnului de Veghe și Societatea de tratate din New York, p. 14, 25
13. Luca 13:23-24; Matei 7:13-14

14. Chiar dacă între creștini sunt diferențe în ceea ce privește responsabilitatea. Sunt bătrâni creștini, care au grijă și îi ajută pe creștinii tineri mai mult, dar relația lor trebuie să fie ca între frații și surorile mai mari sau mai mici într-o familie. Fiecare creștin este responsabil pentru zidirea celorlalți creștini. (1 Petru 5:1-5; Efeseni 5:18-21)
15. Cum afirmă Martorii lui Iehova: „Uniții în slujirea Singurului Dumnezeu Adevărat”, 1983, ed. By the Watchtower Bible and Tract Society of New York, p.111, paragraful 4
16. „Poți trăi pentru totdeauna în Paradis pe Pământ”, ed.1981, Turnul de Veghe, capitolul 14, paragraful 18, p.126
17. Vezi explicația de mai sus la Romani 8:17
18. „Poți trăi pentru totdeauna în Paradis pe Pământ” ed.1981, Turnul de Veghe, capitolul 14, paragraful 3, p.120
19. “a sta la masă” înseamnă, în înțelegerea evreilor, a fi împreună, a avea părtășie. Vezi Luca 14:15-24 și Matei 8:11-12, unde aceeași idee este accentuată: Evreii, care s-au privit pe ei înșiși ca “fiii împărăției” pentru că ei au fost poporul ales, vor fi aruncați afară în întuneric și alții vor fi aleși (creștinii) care vor sta împreună în Împărăția lui Dumnezeu cu cei din Vechiul Testament care au fost ascultători.
20. Cum am văzut și mai înainte în Galateni 3 despre Avraam: el are aceeași moștenire și este binecuvântat împreună cu toți cei care cred.
21. Trebuie să amintim că ei înșiși nu au avut mereu această învățătură. Ideea separării credincioșilor în două clase a fost clară numai în 1935, când au “realizat”, că Ezechiel 9:1-11, Ioan 10:16, Matei 25:31-46, Apocalipsa 7:9-17, Fapte 2:29,34, Iov 14:13-15, Matei 11:11 și Ioan 3:13 descriu speranța pământească și că numărul celor 144000 aleși a fost complet. („Uniții în slujirea Singurului Dumnezeu Adevărat”, 1983, ed. By the Watchtower Bible and Tract Society of New York, capitolul 13, paragraful 2; p. 103-104).
22. Vezi de asemenea **Ioan 1:18**: “*Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul născut Dumnezeu care este în sânul Tatălui, Acela l-a făcut cunoscut.*” Niciun om nu l-a văzut pe Tatăl, niciun om nu l-a cunoscut cu adevărat: numai Isus a fost capabil să-L descopere. De aceea cuvintele Lui trebuie să aibă autoritate în fața aceluia care au dorința să-L cunoască pe Dumnezeu.
23. „Poți trăi pentru totdeauna în Paradis pe Pământ”, ed.1981, Turnul de Veghe, capitolul 14, paragraful 4, p.120
24. În Iov 14:7-15 Iov vorbește într-un mod ca și cum nu ar fi deloc înviere, nicio speranță (nici măcar speranță pământească); dar mai târziu se vede că a înțeles că distrugerea trupului pământesc nu este sfârșitul existenței sale.
25. Nu putem întotdeauna echivala expresia “împărăția lui Dumnezeu” sau “împărăția cerurilor” cu raiul sau cu Biserica, din moment ce Isus a spus multe pilde folosind aceste expresii pentru a arăta numai câteva aspecte ale lucrării lui Dumnezeu. A intra în împărăția cerurilor a însemnat deseori acceptarea cuvintelor lui Isus, întoarcerea la Dumnezeu sau în general trăirea cu Dumnezeu, nu numai după moarte, dar începând de acum.
26. **Ezechiel 9:1-11** vorbește despre pedepsirea evreilor în timpul exilului Babilonian. Din cauza idolatriei și vieții lor păcătoase au fost cucerți de către Babilonieni, templul lor a fost distrus, mulți au fost omorâți și cei care au rămas au fost duși în exil. Cu toate acestea, Dumnezeu le-a promis că nu toți vor fi distruși, dar va rămâne o rămășiță care va fi credincioasă și va scăpa. Acest pasaj nu are nimic de a face cu întrebarea nădejzii cerești sau pământești a diferitor oameni. Ioan 10:16 și Apocalipsa 7 sunt explicate într-un alt loc în acest document.
27. „Uniții în slujirea Singurului Dumnezeu Adevărat”, 1983, ed. de Turnul de Veghe și Societatea de Tratat din New York, p.116, paragraful 14
28. Efeseni 2:15 (11-22); 3:4-7; Evrei 11; Ioan 10:16; Galateni 3:9; Romani 4:16

Copyright © www.crestini.info - Toate drepturile rezervate.

Conținutul acestor pagini poate fi reprodus integral, fără modificări pentru uz personal.

Orice alt tip de folosință este restricționată de permisiunea noastră!